

Fiatal pár lép be a város legszebb játéküzletébe. A férj és a feleség hosszasan nézegetik a színes játékokat. Némelyek fenn sorakoznak az állványokon, mások a mennyezetről lógnak le vagy a pultokon fekszenek szívderítő tarkaságban. Vannak itt síró és nevető babák, elektronikus játékok, kicsike konyhák, melyekben lángost és süteményt sütnék. Nem tudják eldönteni, melyiket vegyék meg. A csinos eladónő hozzájuk lép.

- Nézze - kezdi magyarázni a feleség -, nekünk egy egészen kicsi lányunk van, és mi sokat vagyunk távol hazulról, gyakran még este is.

- Olyan kislány, aki keveset mosolyog - folytatja a férj.

- Szeretnénk venni neki valamit, ami boldoggá tenné - veszi át a szót újra az asszony -, akkor is, ha mi nem vagyunk mellette... Valamit, aminek örülne, ha egyedül van.

Nagyon sajnálom - szólal meg udvariasan az eladónő - de mi nem árulunk szülőket.

Bruno Ferrero